

เวลาแห่งความรื่นรมย์

>>> เมื่อไม่ยึดติด ใจก็กว้างขึ้นมา ความเบิกบานอยู่ตรงนั้น <<<

สายฝนจากลา สายลมเย็น ๆ พัดโชยยามเช้า ยามบ่ายก็ร้อนดังเดิม กลางคืนกลางวันสลับเปลี่ยนรวดเร็ว เพราะความที่เรามองเห็นสิ่งต่าง ๆ แล้วทำให้มันเป็นความรื่นรมย์ ช่มความทุกข์ให้หมดมลายลง เมื่อต้นเดือนตุลาคมได้รับโทรศัพท์จากทางบ้านว่าแม่อาการไม่ดี วิธีโอคอลมาให้เห็นหน้าแม่ที่ตาลอย จึงร่วมกันตัดสินใจว่า ต้องส่งแม่ให้ถึงมือหมอโดยเร็ว แม้จะมีอุปสรรคเรื่องน้ำท่วมถนนหนทาง เมื่อเดินทางไปถึงโรงพยาบาลไม่เข้าอาการแม่ก็ดีขึ้น เมื่อลืมนตาเห็นลูก ๆ ก็ดีใจ แม้จะจำได้บ้างไม่ได้บ้างในบางครั้ง จากวันนั้นมาวันนี้แม่มีอาการปกติสุข กลับมามีอาการร่าเริงแจ่มใส ชอบคุยทั้งที่คุยเรื่องนี้ลืมนเรื่องนั้น วันไปเวียนมา เราพี่น้องที่อยู่ห่างไกลจึงใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการพูดคุยกับแม่ ทำให้ชีวิตครอบครัวมีความรื่นรมย์ ใกล้ชิดกันมากขึ้น ยิ่งคุยกับแม่เรายังเห็นความงามในบางด้าน มีความสบายใจ

ใช่หรือไม่ ในแต่ละวันที่ผ่านไป เราจะต้องเก็บเอาเรื่องราวความใจมาใส่ตัว เพราะเรามีหู ก็ต้องได้ยินทั้งคำดี คำร้าย เพราะเรามีตา ก็ต้องได้เห็นทั้งสิ่งดีและสิ่งร้าย เพราะเรามีปากบางครั้งฟันคำหยาบคำงามออกมา อย่าเก็บทุกเรื่องที่พบเห็นใส่ไปให้รกใจเปล่า ๆ เรื่องดี ๆ สวยงาม ก็เก็บไว้เสริมสร้างจิตวิญญาณ เรื่องร้าย ๆ ก็ปล่อยผ่าน โยนลงถังขยะไป ใครจะดี จะร้าย แคร์ก็พอ คนบางคน แคร์รับรู้ก็พอ ได้ยินอะไรมา แคร์ฟังก็พอ เรื่องบางเรื่องแค่มองก็พอ ไม่ต้องเอาตัวเราเข้าไปข้องเกี่ยวให้ทุกข์ใจ เหตุการณ์บางอย่างก็ไกลเกินกำลัง ไม่ต้องโงหัวพลั้ง โงหัวเก่งเกินตัว เก็บเอาไว้เป็นประสบการณ์

หากพยายามใช้ชีวิตเช่นนี้แล้ว ย่อมมีความสุข ชีวิตจึงรื่นรมย์ด้วยเสียงหัวเราะ ฝึกฝนตนให้เป็นผู้สร้างเสียงหัวเราะ สร้างรอยยิ้ม เราจะได้มีความสมานฉันท์กับผู้คนรอบข้าง ใครคำใครว่าอย่าใส่ใจ เราจึงสามารถทำสิ่งดีงามต่าง ๆ ได้ แม่สอนให้เราร่าเริง แม่สอนให้ใส่ใจ แต่อย่าปลักใจ สอนให้มองตนไม่ใช่มองคน มีความขัดแย้งไปก็เท่านั้น เพราะไม่รู้พรุ่งนี้จะมีสายลม แสงแดด หรือฝนฟ้า ให้ชื่นชมอยู่หรือเปล่า ...

(ขออภัยที่ครั้งนี้้นำเรื่องส่วนตัวมาขีดเขียน)

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>